

Ο κήπος ξεραμένος χρονιά τώρα
Τα χρονιά ακουμπισμένα στο κορμί μου
Το κορμί μου στηριγμένο στην ψυχή μου
Η ψυχή μου αναψε τζακι στο μυαλό μου
κι άρχισε να καίει τις αναμνησεις μου
Τις αναμνησεις απ' τους χαρτινούς τους ταφούς
Μα τούτες πιο γερές εσταθηκαν
και σόησανε τις φλογες και εξησαν....

☆

Κρεμασα τις ξεθωριασμενες μου ελπιδες
πανου στου δεντρου τα ξερογυμνα κλαρια
και τα κουφαρια τους σκληροφυχα
ο ανεμος τα γδερνει....
Στο δεντρο καρφωσα κατοπι την καρδια μου
εστεναξε κι εραγισ' ο κορμος του.
Φωνη μετανοιας εκραξα ομπρος του:
«Αγαστητωσαν αι ελπιδες μου!....»

Βάλυ Λιόλιου

Θάνατος
άγνωρος κρύος
φόβος και προσμονή
γι' αυτούς που φύγαν
γι' αυτούς που μείναν

☆

Μενεξί πύρωμα στον πέτρινο όγκο
γύρω στη φωτιά γαλάζια βουνά.
Δειλινό....

Πένυ Σακοβάλη

Σφυριζει ο αγερας
και γερνουν τα δεντρα.
Λυγιζει η αγαπη
και φευγει η ζωη.

☆

Γερμενη στην αμμο
αγκαλια με το κυμα
μεθαω και χανουμαι
στης νιοτης, στης φυσης το ειναι

Γίνεται τ' αργοσαλεμα κίνηση
καλεσμα και ρυθμος η βουη
Αρχίζει ο χορος, το τραγουδι
το ξεκίνημα της ζωης

Ζωή Σταματοπούλου

Βρέχει. σ' αγαπῶ, σέ σκέφτομαι· εἶσαι μέσα μου ψυχὴ μου,
καρδιά μου.

εἴμαστε ἐγὼ κι ἐσύ δυὸ μὲς στὴ βροχὴ, στὸν ἀέρα. Φυσάει
ὁ ἀέρας δυνατός, μοῦ σφίγγεις τὸ χέρι, κουράγιο, προσπά-
θεια, ἀγῶνας, μὲ βοηθᾷς. σέ βοηθᾶω, δὲν πάω χωρὶς
ἐσένα,

τὸ χέρι σου ποῦ μὲ ζεσταίνει, τὰ μάτια σου ποῦ μὲ γεμίζουν,
ἐγὼ κι ἐσύ θὰ ζητοῦμε τὰ παιδιὰ μας,
ἐσύ ἐγὼ ὁ κόσμος ὅλος, ὅλα ἴδια. ἴδιοι στὴν ἀγάπη, στὸν ἔρωτα,
ἢ εἰκόνα σου ἐμπρός μου,
ὁ χρόνος ὁ χρόνος δὲ σθῆναι δὲν ξεχνᾶω τὴ μορφὴ σου,
ὅσος χρόνος κι ἂν περάσει
στὴν ψυχὴ μου ἢ μορφὴ σου
ὁ χρόνος ξεχνᾶει παίρνει
μὰ σ' ἀφήνει.

Κατερίνα Λαμπρινοπούλου

17.11.73

Σκότωσαν τὰ καλοκαίρια μας
τῶν εἴκοσι χρονῶν.

Θέ μου,

σχεδὸν τὰ πάντα
ἐν σοφίᾳ ἐποίησες!

ΑΠΟΓΝΩΣΗ

Ἄλλη μιὰ πόρτα ἔκλεισε.

Ἄλλη μιὰ φορὰ κατακλυσμὸς δακρύων.

Ἄλλο ἓνα «ἐλληνικὸ κενό».

Μὰ ἐπιτέλους,

κλείστε μου ἓνα ραντεβού μὲ τὸν ἥλιο!

Ἐλπίζω αὐτὸς νὰ ξέρει

τὴν ἐπομένῃ πόρτα μας!